A°. 1842. N°. 35.

ZONDAG DEN 1sten MEI.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

PARAMARIBO, *den* 30 *April* 1842.

(14801) Ter Gouvernements Secretarij is aanteekening gedaan van het voorgenomen vertrek uit deze Colonie, van de volgende minderjarigen, als:

HERMANUS HOUTDORP.

En

RUDOLF FREDERIK WENNER GERDEMAN.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 27sten April, het Schip *Maria*, S. J. Rotgans Jr., van Amsterdam, hebbende 35 dagen reis; Passagiers: de Heeren S. W. van Mikelenborg en J. Re[illegible].

BUITENLANDSCHE BERIGTEN

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten, tot en met den* 21 *Maart* 1842.)

GROOT-BRITTANNIË.

LONDEN, 12 *Maart*.

De Londensche dagbladen maken thans verscheidene brieven van Britsche officieren, die aan de jongste krijgsverrigtingen in China hebben deel genomen, bekend. In sommige dier brieven wordt de schoonheid des lands, hetwelk de Engelschen bij het opvaren der rivier van Ningpo hebben leeren kennen, hoogelijk geroemd. Zoo leest men in eenen brief uit Chusan van den 28sten Oct.:

»Zoo zijn wij alhier in onze kwartieren van het verleden jaar terug gekomen, na voorbij Ching-haï en Ningpo de rivier tot op 50 (Eng.) mijlen opgevaren, en tot het hart van het Hemelsche Keizerrijk doorgedrongen te zijn. Op zekeren ochtend ten 8 ure, met twee kleine stoombooten vertrokken zijnde, kwamen wij ten 4 ure na den middag op korten afstand van eene stad, Yen-Yau genaamd, die niet minder dan 40,000 inwoners telt. Aldaar belette den de ondiepten ons voor te varen. De rivier, die zelfs tot op dezen afstand van zee altijd minstens drie of vier vademen diep geweest was, verliest daar plotseling hare diepte, die echter nog van 5 of 6 vt. blijft. Gedurende de eerste 20 mijlen boven Ningpo, slingert zij zich door eene breede vallei, die verwonderlijk fraai met rijst, patatten, rapen, moeskruijden en ons onbekende gewassen bebouwd was. Een dichter zou door de beschrijving van deze heerlijke landstreek zijne lezers in verrukking brengen. Zij is als overdekt met ontelbare dorpen, die al het uiterlijke van rijkdom dragen, door prachtig geboomte overschaduwd zijn, en met triomfbogen van het sierlijkste maaksel prijken. Het land is door ontelbare kanalen doorsneden, die hetzelve met alle punten des rijks in aanraking brengen, en niet weinig tot de verfraaijing van het landschap bijdragen, dat in de verte door rijk met hout bewassen bergen begrensd wordt, onder welke boomen vooral cipressen gevonden worden, daar de Chinezen er op gesteld zijn, om hunne nabestaanden op hoogten te begraven. Ik heb nooit iets schooners gezien. Onze togt werd door geenerlei vijandelijkheden verdaaangenaamd, zelfs niet, toen wij, verhinderd om verder te gaan, aan wal stapten met eene onzer vlaggen, die wij op eenen kleinen heuvel planteden, en met een driemaal herhaald gejuich ter eere der Koningin begroetteden.

Andere der thans ontvangene brieven strekken ten bewijze, dat de hoofden der Engelsche onderneming het stelsel van brandschatting en plundering der Chinesche steden, dat vroeger in den kapitein Elliot wel eens is gegispt, thans maar al te zeer volgen. De proclamatie van den gevolmagtigde Pottinger en den admiraal Parker, betrekkelijk het nemen en opbrengen van alle Chinesche handelsvaartuigen, die de Engelsche oorlogschepen op zee mogten aanhouden, getuigde reeds van het aannemen van zulk een stelsel. Thans leest men in eenen brief uit Ningpo van den 28sten October, na een verslag van de vermeestering van Ching-haï.

»In de stad ontdekten wij eene metaalgieterij welker magazijnen voor eene waarde van 6000 pond St. aan blokken koper bevatten; men had er dienzelfden ochtend een kanon gegoten, dat nog zoo heet was, dat men er zijne hand niet op kon leggen. Het getal der koperen kanonnen, waarvan wij ons aldaar meester maakten, beliep 70, ieder van eene gemiddelde waarde van 150 pond St. Men heeft geen zilver ontdekt hoewel het aan nasporingen daartoe niet ontbroken heeft.

»Te Ningpo, waar wij twee dagen later zonder een geweerschot te doen binnen kwamen, waren wij gelukkiger. Weldra ontdekte men de gouvernements-kas, die nog voor eene waarde van 16,000 pond St. aan gemunt zilver inhield, dat in 51 kistjes ingepakt was. Men verhaalde ons, dat de mandarijnen de drie vorige dagen onophoudelijk met het wegvoeren van geld bezig waren geweest. Ningpo is eene groote stad, op de oevers van twee rivieren gebouwd, en ten minste met 200,000 inwoners bevolkt. In de voornaamste straten zijn de benedenhuizen groote winkels, die van buiten zeer opgesierd zijn. Aan den oever der rivier vindt men aanzienlijke magazijnen vol suiker, rijst en thee. Op de rivier zelve vermeesterden wij eene geheele vloot jonken. Bij den eersten oogopslag bemerkt men, dat Ningpo eene gewigtige handelplaats is. In het midden der stad staat een 150 voet hooge toren van steen gebouwd, en klaarblijkelijk van zeer hoogen ouderdom.

»Onder de bijzonderheden, die wij alhier vonden, behoort ook de kooi, waarin de kapitein Anstruther zoo langen tijd opgesloten geweest is. Wij hebben ons daarvan meester gemaakt, en zullen haar naar Engeland overzenden.

»Wij hebben vier millioen dollars als brandschatting voor Ningpo geëischt. Reeds veertien dagen bevinden wij ons hier, en nog zijn de winkels altijd gesloten, en alle pogingen van onze diplomaten, om met de Chinesche overheden in onderhandeling te treden, steeds zonder gevolg; al hunne depeches blijven onbeantwoord. Intusschen is Ningpo in onze magt, en zoo wij er goed partij van weten te trekken, kunnen wij er wel 6 millioen dollars uit halen. Bemerkende dat het onmogelijk was de overheden tot kapitulatie te bewegen, hebben wij begonnen een groot deel der kostbaarste koopwaren weg te voeren; maar er blijft nog zoo veel over, dat de moeite waardig is, ons verblijf alhier nog eenigen tijd te verlengen.

»Ongelukkig verhinderd ons gebrek aan troepen onze krijgsverrigtingen verder uit te breiden. Slechts met 750 man hebben wij het gewaagd, eene stap, die meer dan 200,000 inwoners telt, aan te vallen en in te nemen. Men moet evenwel op zijne hoede zijn. De buitengewone vorderingen, die de Chinezen in zoo korten tijd in de kunst der geschutgieterij, in het versterken der plaatsen, en in het vervaardigen van wapenen gemaakt hebben; de moed, waarmede zij bij de laatste gevechten onder het bereik onzer batterijen staande gebleven zijn, dit alles geeft stof tot nadenken en moet ons overtuigen, dat men de Chinezen niet verder den tijd moet laten, om de krijgskunst te leeren."

BENOEMING
VAN
den Heer Mr. F. A. VAN HALL tot Minister van Justitie.

De keuze van Z. M. onzen geëerbiedigden Koning, ter vervulling der opengevallen gewigtige betrekking van Minister van Justitie, is gevestigd geworden op eenen man, in wiens benoeming de natie zich aanvankelijk mag verblijden.

Onze loftuitingen op den stadgenoot, op den schrijver van menig met zijne naamletters geteekend en in dit blad opgenomen stuk, zouden den schijn kunnen hebben van eenzijdigheid. Maar de Heer van Hall heeft eene *Nederlandsche* renommée, en zijne menigvuldige en veelsoortige beschouwingen, begaafdheden en verdiensten zijn algemeen erkend en geacht. Als regtsgeleerde behoort hij ongetwijfeld naast de voornaamste thans nog levende regtskundigen vermeld te worden. Hij heeft zich die plaats door veelomvattende studiën, door heldere inzigten, door scherpzinnigheid verworven. Waardig opvolger in de regtspraktijk van zijnen waardigen Vader, genoot hij gedurende vele jaren het algemeen vertrouwen en offert hij met de aanneming der Ministeriële portefeuille eene aanzienlijke en gevestigde clientele aan het belang des Vaderlands en aan eene loffelijke zucht om in grooteren kring nut te stichten, op. Doorkneed van handelskennis, van de behoeften des handels volkomen bewust, is hij geheel berekend, om in zijne nieuwe betrekking, zoo gewigtig in onzen Handels-Staat alomme, in den geheelen gang der Regering nut te stichten, welvaart te bevorderen. Uit het practische leven geroepen, kan hij den toestand der wetgeving, der regtsmagt, der regtswetenschap uit een onzijdig oogpunt beoordeelen; en in de bestaande en erkende behoeften van zijn departement, met medewerking zijner ambtgenooten, voorzien. Inderdaad, met deze benoeming opent zich een nieuw tijdvak. Zorgvuldige naleving der Grondwet, zuivering en aanvulling der wetgeving, strenge regtvaardigheid in de benoemingen der ambtenaren voor de Regterlijke Magt, eerbied en achting voor de Justitie zal in hooge mate door hem kunnen worden bevorderd.

Ziedaar de verwachtingen van Nederland!

Maar gelijk wij onlangs zeiden, of de Natie zich met de aftreding van den vorigen Minister van Justitie volkomen zal kunnen geluk wenschen, hangt niet slechts van de gedane keuze af. — Het zal moeten blijken, uit welke beginselen de benoemde Minister zal handelen. Daaromtrent blijft de aandacht van Nederland gespannen!

Vele oogen zijn op den nieuw benoemden Minister gevestigd. Zal de ministerieele zetel zijne vroegere denkwijze doen veranderen? Zal de hoflucht zijnen geest benevelen? Zal hij toegeven aan verouderde inkrumpselen? Zal hij in zijne nuttige bedoelingen tegengewerkt geworden?

De nieuw benoemde Minister heeft eene moeijelijke taak. Terwijl de publieke opinie voordeelig is gestemd, zal hij echter met eene sterke factie te worstelen hebben. Er bestaan nog vrienden van den aftredenden Minister van Justitie. Er bestaan ook vrienden van teleurgestelde candidaten naar het Ministerie. Zoo dwaas het was, aan eene associatie van die candidaten onderling te durven denken, zoo zeker is het, dat er eene coalitie tusschen overwonnenen en teleurgestelden mogelijk, ofschoon niet waarschijnlijk is.

Wij voor ons — gaarne zullen wij den nieuw benoemden Minister van Justitie tot ontwikkeling, tot vestiging, tot verspreiding zijner beginselen — beginselen die zich echter reeds dadelijk bij eenen man van karakter moeten toonen, — den vereischten tijd laten. Gaarne zullen wij zijne goede bedoelingen bevorderen, een voorbarig oordeel opschorten en teregtwijzen. De Heer van Hall is echter te verstandig, om in ons blinde bewonderaars zijner handelingen en beginselen te verwachten. Wij zullen met gestrengheid toetsen, vrijmoedig gispen, met ernst waarschuwen!

Dit zelfde heeft hij ongetwijfeld te verwachten van ieder die onafhankelijk denkt en gevoelt, en niet schroomt voor zijne denkbeelden en gevoelens opentlijk uit te komen.

ADVERTISSEMENTEN.

(14856) Aan het DEPARTEMENT der *Onbeheerde Boedels*, zijn gedevolveerd de navolgende Boedels, als:

Van GEORGE CORNELIS HALFHIDE, den 18den Februarij 1842, DOROTHEA van HEIJDORN, den 30en Maart; MAGDALENA JOHANNE WINTERSWIJK, den 17den dito en ALBERT FERDINAND GRAU, den 17den dito.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren derzelve opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde Administratie is bepaald.

Paramaribo, den 30 April 1842.

De fungerende Curators en Weesmeesters,

J. O. N. ENGELBRECHT.

CHs. LIONARONS.

Derde Advertentie.

(14833) Aan het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zijn gedevolveerd de navolgende Boedels en Effecten, als:

Van JACOB CHRISTIAAN LUCAS, (overleden den 16den Maart 1842) den 31sten Maart 1842; JACOBA LABADIE, den 3den April 1842; ½ aandeel in de Plantaadje *Boxel* en ¼ aandeel in de Plantaadje *Marijshope*, beide aandeelen aankomende ANNE BODKIN Huisvrouw van PATRICK HEIJNES, den 7den dito.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren derzelve opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde Administratie is bepaald.

Paramaribo den 30 April 1842.

De fungerende Curators en Weesmeesters,

J. O. N. ENGELBRECHT.

CHs. LIONARONS.

Tweede Advertentie.

(14836) Aan het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zijn gedevolveerd de navolgende Boedels, als:

Van ADAM HENDRIKZOON, (overleden den 15den Maart 1840) den 13den April 1842; HENRICH KAMPFS, (overleden den 23sten December 1840) den 13den dito en de zaken van den uitlandigen PIERRE DE MARCHIE, (door het desistement van J. P. L. WEIMANN) den 19den dito.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren derzelve opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde administratie is bepaald.

Paramaribo, den 30 April 1842.

De fungerende Curators en Weesmeesters,

J. O. N. ENGELBRECHT.

CHs. LIONARONS.

Eerste Advertentie.

(14847) Over *zes* weken, den dag en datum nader te bepalen, zullen fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, door den Vendumeester J. F. FAVEREIJ, publiek doen verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Keizer Straat*, N. W. La. D No 29 en O. W. La. D. No 210: aankomende den Boedel HERMINA VOETMAN.

En het *ERF* met de daarop staande *GEBOUWEN*, aan de *Buren Straat*, N. W. La D. No. 112 en O. W. La. D. No. 683; toebehoorende den Boedel JACOBA LABADIE.

Paramaribo, den 30 April 1842.

M. N. ARLAUD,

2de Commies.

(11801) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 6den Mei 1842, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: *Sansoucie, Johannis, Merijam, Mijntje, Fannij, Porsia, Cicilia, Pouwina of Affie, Wilhelmina, Adriaan, Trijntje, Susanna, Claartje, Nanette, Julia, Josephina, Henriette, Hendrik, Saraatje, Naatje, Eduard, Ludolf, Louisa, Hendrina, Petronella, Henrij, Rudolph en Willem*; aankomende de Weduwe SIMSON, COHEN LOBATO.

Eenige *GOUDEN* en *JUWEELEN SIERADEN*; aankomende JOSEPH GABAIJ FONSECA FERNANDES ZOON.

Paramaribo, den 30 April 1842.

R. GOLLENSTEDE,

Exploicteur.

(14781) De ondergeteekende heeft bij behoorlijke procuratie tot deszelfs *Generale Gemagtigde* aangesteld: den Edel Groot Achtbaren Heer J. ZAAL.

Paramaribo, den 1 Mei 1842.

JAN DE JAGER Ez.

Het Vergaan der Stoomboot DE PRESIDENT.

(*Uit de Nw. Am. Courant en Alg. Handelsblad.*)

(*Vervolg en slot van No. 34.*)

Tot dusverre heb ik nog in mijne hut met pen en inkt geschreven, en onmiddelijk zal ik het geschrevene aan eene bewarende flesch toevertrouwen. Ik ga nu weer naar buiten, den dood te gemoet, en als de Heere mij kracht verleent, zal ik ook de laatste oogenblikken van ons gemeenschappelijk aanzijn aan de duistere vergetelheid zoeken te ontrukken.

(*Het nu volgende stond op een afzonderlijk stukje papier, met potlood geschreven.*)

's Avonds 5 ure, in de noodboot, kort voor mijnen en ons aller dood. Toen ik, na 12 ure, op het dek trad, was het tooneel iets minder onrustig. De kapitein verbergde het gevaar niet langer voor de passagiers, die zich even te voren rondom hem hadden verzameld, en verordende de middelen, om de laatste pogingen tot redding te kunnen in het werk stellen, vermits zoo ver een geweerschot reikte, geen vaartuig, dat ons zou hebben kunnen opnemen, in het gezigt kwam. Er werden levensmiddelen bijeengebragt, een iegelijk werd vermaand, zich van warme kleederen te voorzien, en te gelijkertijd werden vier noodbooten nedergelaten, na dat zij twee aan twee waren verbonden om dezelve op het ijs regtstandig te geven. De manmoedige kapitein verklaarde ons, dat hij besloten had, eene laatste, wanhopige proeve te ondernemen, om het schip uit het ijs vrij te maken en te trachten eene, op ettelijke honderd schreden verwijderde, vrije waterstreek te bereiken, doch dat de hem toevertrouwde passagiers de stoomboot alvorens moesten verlaten, opdat hij de verantwoording van hunnen dood niet in de eeuwigheid met zich hadde te nemen. Zonder hem geheel te verstaan, gaven allen zich zwijgende aan zijnen wil over. Uit hetgeen later gebeurde werd ons klaar, dat hij besloten had de machine tot op hare uiterste kracht te laten werken, tot zoo lang niet de ketel wierd overweldigd, en springen zoude, ten einde zóó het schip uit het ijs te bevrijden, of met hetzelve in de lucht te vliegen. Overigens steeg het water 5 duim in het uur, en hij verzekerde, dat, indien wij slechts de verdere vernielingen van het ijs spoedig ontgingen, door pompen welligt, de ondergang zoo lang zoude te voorkomen zijn, tot een reddend vaartuig ons konde naderen.

Hierop hield hij voor ons nog eene korte toespraak, waarin hij ons zijne onschuld aan het jammer vooral voor oogen legde en ons bad, geenen wrok of wrevel op hem te laden; en, indien nu werkelijk onze ondergang door God mogt besloten zijn, zonder verwijt jegens hem van deze wereld te scheiden. Hierop vertoonde zich in geheel zijn wezen eene plegtige uitdrukking, en hij deelde zwijgende een medicament onder ons uit, dat hij beval *dan* in te nemen, als de laatste vonk van hoop zoude zijn uitgedoofd, waardoor ons dan de laatste bittere minuut verligt ja onvoelbaar zoude gemaakt worden. Gretig namen allen het aan; geen echte vraagde wat het was. Daarop kuste de voortreffelijke man de kinderen, en drukte ieder onzer, naar de rij af, de hand, zoo als wij de ladder af, op het ijs en in de booten stegen, waarbij hem tranen over de wangen liepen.

Wij mannen zetteden gezamentlijk de handen aan om de booten tot aan de streek, waar het water vrij was, voort te schuiven; dit geschiedde echter niet volkomen daar de onrustige golven ons terstond tegen den rand van het groote ijsveld zouden verbrijzeld hebben, vermits de wind tegen ons was. Wij bleven dus op het ijs staan, en ik begon dit laatste werk mijner hand ter neder te schrijven. Naauwelijks waren zóó tien minuten onder een dof, somber zwijgen voorbijgegaan, waarbij alleen het zachte snikken der vrouwen nog gehoord werd, toen eene zware rookkolom uit den schoorsteen der stoomboot opwaarts plofte, van welke wij thans nagenoeg 50 schreden verwijderd waren. De groote schepraderen knarsten in het ijs; eenige balken braken, andere bogen zich, maar het schip bewoog zich niet van zijne plaats. Aller blik was op het zwarte, kermende monstergevaarte gerigt, dat ons in de armen des verderfs had overgeleverd. Plotseling verhief zich, met een vreeselijk gekraak, deszelfs bovengedeelte in de lucht, en een algemeene kreet van verbazing galmde van onze booten uit. Duidelijk zag men stukken van menschelijke ledematen, hout, en bovenal den schoorsteen in de lucht warrelen, en weder neerstorten. Een lichtende gloed en dikke walm steeg oogenblikkelijk van het schip opwaarts, het vuur breidde zich spoedig naar alle deelen van hetzelve uit, en onze ellendige toestand heeft alzoo, terwijl ik dit, met bloedende, verkleumde vingeren ter neder schrijf, genoegzaam den hoogsten graad bereikt. Op nieuw worden mijne mij omringende lotgenooten door doorvertwijfeling aangegrepen, en ik breek mijn schrijven eenige oogenblikken af, om den troost der Godsdienst te bedeelen.

6 ure. Het is avond — Nog altijd brandt het wrak, maar, door verligting waarschijnlijk vlot geworden, geraakt het zigtbaar aan het drijven. Wij zijn, God weet door welke omstandigheid, reeds lang van het ijs af en in het vrije water gekomen. De zee gaat hol, en een nieuw ons toegedreven onmetelijk groot ijsveld dreigt ieder oogenblik ons te vergruizen. Alle vier onze booten zijn reeds lek en het uitscheppen baat niet meer; het is beslist: in minder dan een kwartier-uur tijds rusten wij allen gezamenlijk op den bodem der zee. Terwijl ik deze laatste woorden schrijf, omarmt men elkander tot afscheid. Allen dragen mij groete op aan de op aarde achtergelaten verwanten en vrienden, die ik hiermede op dit blad nederleg. — Men bedient zich van het medicament des hulpvaardigen kapiteins, ik zelf niet uitgezonderd; het is opium.

Iets later. Thans slapen allen; mij zelven vallen de oogen toe: wij zitten tot halve lijve in het water. — Goede nacht, wereld! Ik sterf zonder morren tegen de Voorzienigheid. Vaartwel, gij allen, aan wie mijn hart hangt; bidt voor mijne ziel; ik heb uitgeleefd. Mijn laatste werk is, dit blad in de bewarende flesch te sluiten. God zij met haar!

G. G. COOKMAN.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.